

OUR LIFE

РІК III Ч. 4 ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА., КВІТЕНЬ, 1946.

ЦІНА 15 ЦЕНТІВ. PHILADELPHIA, PA., APRIL, 1946 VOL. III No. 4

ЗАКЛИК УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК ДО ЖІНОЦТВА СВІТУ

В Німеччині відбулись збори уряду Об'єднання Українських Жінок на Еміграції, де була прийнята і сеніорка українського жіночого руху, п-ні Олена Кисілевська. На тих зборах між іншим рішено звернутись з проською до жіноцтва світу в справі помочі для українських скитальців. До жіночих організацій світу вислав уряд тої організації такий апель:

„До Жінок Англії, Америки, Канади, Аргентини й Франції

Меморіал Українського Жіноцтва в справі примусової репатріації української еміграції

„Політичний уклад сил в Європі по другій світовій війні приніс у своїх наслідках нову політичну еміграцію зпоміж народів східної і середньої Європи, яких території опинилися будьто під владою будьто під насильним впливом держави спертої на автократичнім устрою, де всяка свобода людини і народів та їх права є вповні знехтовані. До цих народів належать Литовці, Естонці, Латвійці, Поляки й інші, а також і Українці з території Східної Галичини та української советської республіки. Цим емігрантам, що живуть в межах бувшої Німеччини, загрожує насильна репатріація, яка є рівнозначна з видачею на страшні переслідування, заслання, а то і смерть за їх релігійні чи політичні переконання.

Вправді умовини еміграції в повоєнній знищеній Європі є жахливі — ми всетаки — бажаючи ратувати свої родини перед повною загиб'ллю, яка нас чекає в разі репатріації — вибрали еміграцію та віримо, що знайдеться на світі місце, деб українська еміграція знайшла захист і можливість егзистенції.

Ми, українські жінки, апелюємо до Вас — жінок свободних демократичних держав — в імя гуманности й високих ідеалів прав людини і народів, які Ви заступаєте — **Ратуйте нас!**

Найсердечніші побажання Веселих і щасливих Свят Воскресення Господнього, для Урядницьок і Членок відділів США, прихильників нашої організації, для читачів і прихильників „Нашого Життя”, сестриним організаціям США в Канаді й Європі. Усім українцям розкинутим по світу бажаємо єдності, братерства, та якнайскоршого повороту в самостійну, вільну соборну й суверенну українську Державу.

Головна Управа Союзу Українок Америки
Редакція і Адміністрація „Нашого Життя”

Вставтеся де слід за нами і нашими родинами, щоб нам признано: **право на життя й існування! Право на працю!** даючи право азилю українським емігрантам до часу аж Провидіння дозволить їм вернутись до свободної Батьківщини.

Об'єднання Українських Жінок на Еміграції”.

КУЛЬТУРНЕ ЖИТТЯ ПАРИЖА

Українські жінки у Франції вибиваються також у мистецько-культурному житті української еміграції у Франції.

З нагоди Конгресу „Об'єднання Українських Робітників у Франції” та з ініціатииви його організаторів відбувся в Парижі Великий Концерт, у якому побіч хору „Пісня Рідного Краю” та виступів соліста-тенора п. Василя Тисяка, виступили дві жінки: скрипачка Ольга Завалинська-Кербі та п'яністка Наташка Трухла. Обі вони,

ЗАМАХ ЧЕРВОНОЇ МОСКВИ ПРОТИ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Червона армія від початку окупації Галичини стала переслідувати українську греко-католицьку Церкву, а тепер після скінчення війни, силкується її цілком знищити.

Московська поліція з Н. К. В. Д. скликала у Львові 8 березня цього року свій „совіт нечестивих” який назвала „собором” і проголосила „скасування” Берестейської Унії, а підчинення греко-католицької Церкви московській православної Церкві у Москві.

Цей підлий блахман червоної Москви осуджують всі українці, без різниці на релігійні й політичні переконання.

ПРОТИ ЗБИГЦІВ НА ЗІБРАННІ У. Н. Р. П. А.

На зібранні УНПРА в Атлантик Ситі, Н. Дж., представники Советського Союзу, Польщі й Югославії продовжують свої давні домагання щоб решту збігців в Європі насильно вислати під большевицькі режими в тих краях.

Одначе Америка й Англія далі стоять при тому щоб насильного виселення не було.

виявили не тільки високу техніку та опанування інструменту, але й цілу глибіню відчуття виконаних ними творів.

„Союз Українок” використовує кожную нагоду, щоб заробити гроші для свого товариства та дати нагоду українським емігрантам зійтись на якій імпрезі. З нагоди Конгресу „Об'єднання” влаштували вони одні вечерниці, на яких були присутні всі делегати конгресу із провінцій, а на закінчення місяць — другі, на яких мали змогу проголосити, що в часі пошту відбуватимуться „Чайні Вечорі” виключно з мистецько-науковою програмою. Всі ці завави, які влаштував „Союз Українок” в часі карнавалу мали на меті призвичаїти українську еміграцію до відвідування всіх імпрез Союзу Українок.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.
Редакція й адміністрація, 866 Норт-7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах—\$1.50 річно, на пів року 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі число 15 центів.

Subscription in the United States \$1.50 per year — 85 cents for 6 months. Subscription in Canada \$2.00 per year. Single copy 15 cents.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Символ правди й любови

Ще трохи й сповняться дві тисячі літ від смерті Ісуса Христа. А проте — що року, коли природа воскресає до нового життя, Він умирає. Рік річно від соток, тисячі літ умирає Христос на те, щоб воскреснути у славі. На те, щоб знову й знову пригадати світові, що правди не можна задушити кам'яною плитою. На те, щоб показати всім засліпленим і недовіркам величезну, незбапнуту силу любови й самопосягати.

І хоч ми очима душі бачимо Христа як несе свій важкий хрест на Голготу, хоч і уявляємо собі те світло що засяло коло гробу коли Він воскрес, то проте — це тільки символічна смерть.

Наш "Божий Гріб" і радісне "Христос Воскрес" цеж символи любови, найвищої любови й правди.

Тому наші християнські обов'язки в цей насправду Великий День не кінчаються на радісним привітанні Христа в церкві й на посвяченні паски. Далеко ще не на цим повинні скінчитися вони.

Ми повинні разом з посвяченими плодами землі прийняти у свої серця й Христа. А прийняти Його у своє серце — це значить углибитися в Його божествену істоту, це значить зрозуміти Його, відчутти й збудити в собі бажання наслідувати Його. Він Бог, а ми тільки люди, й тому зарозумілостю булос з нашої сторони в усьому хотіти наслідувати Його. Та наблизитися до Нього під одним оглядом ми таки мусимо. Мусимо від Нього, Бога й найбільшого чоловіка на землі, вчитися жертвувати "за друзі своя", мусимо вчитися від Нього складати найвищу жертву зо своїх, особистих цінностей тоді, коли треба рятувати загаль. Так, цього мусимо навчитися від Нього.

Болітиме?

А Його хліб не пекли рани на хресті? Не прохав Він у сильній гарячці подати Йому краплину води? А чи подали? Замість води подали Йому, як на глум, губку, замочену в оцті!

Якжеж ми, люди, можемо вимагати спочуття до себе за свої болючі пожертви для Ідеї коли не знайшов його Христос?

Знайдуться такі що будуть сумніватися в наших ідейних поривах, що будуть висмівати наш святий запал і віру в перемогу нашої всенародної ідеї.

Хай і так.

З нього навіть на хресті насміхалися. Навіть тоді, коли власною кровю доказав свою віру у своє воскресення, навіть тоді не вірили й брали на глум. Онімлі тільки тоді зо страху й подиву, коли знайшли відвалений тяжкий надгробний камінь...

Так одного дня онімлюють з подиву й страху й червоні гнобителі нашої України. А покищо ми, всі як одна, робім своє діло. Хай висмівають нас маловірки, хай кидають колоди під ноги нам наші неприхильники. А ми вірмо. Працюймо і вірмо, що недалеко вже час нашого всенароднього воскресення, коли воскресне наш народ до свобідного державного життя.

Ми в новій добі

Закінчення світової війни відкриває нову добу. У цій добі без війни — нема також мира. Америці грозить інфляція, за якою прийшла депресія. В Європі й Азії є анархія, голод, байдужність до влади, нерозв'язані проблеми, закриті границі Совітського Союзу й країн під його контролю, без свободи виборів, слова, преси й релігії.

УКРАЇНСЬКІ СКИТАЛЬЦІ

Про те що діється з українськими скитальцями, нашими рідними братами і сестрами, читаємо просто неймовірні вісті. Неймовірні, та проте правдиві. Коли прочитаємо вісті за Лондонським „Дейлі Гералд", відчуваємо велике обурення супроти такої нелюдськості. „Дейлі Гералд" подає опис, як комуністи советські нападали на наших безборонних китальців, забірали їх наче скот на троки, а тих що противились насильному пересиленню на советську сторону, без розбору вбивали.

Ще більше обурення зростає, коли читаєте, що американські та британські військові старшини не тільки що дозволяють але ще помагали в такому насильстві.

І якже це? — Америка пішла у війну проти насильства, а тут американські офіцири допускаються такого насильства супроти безборонних людей, — людей, що втратили у цій війні все, крім свого бідного життя! Вони втратили свій край, свій рідний куток, вони потратили родини, війна ця ограбила їх з усього! Там, у їх ріднім краю, в їх власному домі розсівся тепер дикий большевик. У тім краю який належить їм, цим окитальцям, на рідній землі, де зростали їх батьки, вони самі і їхні діти, в тім затишнім кутку топче тепер большевицька сила своїми чобітьми. А вони, правні власники тієї української землі, правні власники свого дому, своїх речей, усього над-

балня—вигнані, заковані на далекий Сибір. Інші на другому кінці Європи томляться у кемпах, бараках і криються, щоб рятувати хоч своє життя.

І того завидно стало москалеві і там, у ті голодні і холодні кемпи посягає большевицька довга рука, зависна, що там ще бється українське серце.

Чому, чому ці наші скитальці рятуються? Чому вони утікають від того советського „раю"? Чому вони не схилять покірної голови і не піддаються?

Шевченко сказав такими ясеними і такими простими словами:

„Не скуе душі живої"

Знать жива, здорова, сильна і терпелива душа цього українського скитальця! Він в холоді і голоді, в пониженні терпить скитальщину і вірить у ці ясні і такі прями слава Тараса Шевченка. Він кріпиться вірою в Бога, в того Бога-Христа, що за правду був розцяттий на хресті і віддав своє життя за неї. Христос помер тілом, та дух Його воскрес і охопив цілий світ. Бо чи може пропасти ця велика правда, окроплена кровю? Тисячі літ уже живе Його правда і людство вірить в неї, кріпиться нею і прямує до неї. А вони, наші скитальці, у народній скрутї, виховані на правді Христовій, на засадах віри в добро і справедливність, чи можуть схибнути з правдивої дороги?

Маючи у своїм характері за-

(Продовження на Стороні 6-ій)

Отакий світ сьогодні. До нього приходить атомична сила. Радар проникає тайни землі, моря й повітря. Телевізія вже не є мрією. Швидка повітряна транспортація окружує земську кулю. Щораз більше людської праці дома і в промислах виконує електрична сила.

Новий світ нові думки, але люди привикли ще думати на старий спосіб. Наприклад, організація Об'єднаних Націй це цілком нова установа своєю конституцією й своїм складом. Чи ви знаєте, чому норвежець був вибраний головним секретарем ООН? Чому советська делегація перешкодила вибір канадійця? Які права дає чартер ООН малим народам? Чи вони можуть їх добути? Чи нова світова організація йде шляхом женевської Ліги Націй? Чи Америка допустить до цього? Чому жінки не є відповідно заступлені в ООН? Чи не гадаєте що жінки краще працювалиб для ідеї мира й заборони війни? Матері мають вже доволі воєн які повторюються що 20 років. Вони мають сумніви про примусову військову службу. Чому нема жінок у воєнних радах які готують й зачинають війни?

За ціни продуктів є головно відповідальні консументи, але вони є незорганізовані, й тому чинники які рішають про ціни, не рахуються з мільонами жінок, що є головними покупцями. Жінки моглиб рішати щоб ціни без їхньої згоди не йшли вгору, щоб зарадити проти інфляції. Вони моглиб бути силсю колиб забажали.

За останніх 20 років світ дуже змінився й ставить визов жінці нової доби. Організоване жіноцтво Америки має велике завдання щоб її зрозуміти й піти цим змінам назустріч.

Нам здається що великі надії світу є у силі жіноцтва.

Перевірмо програму нашої праці й прикладім старань щоб нова доба не застала нас неготовними. Йдїм вперед, бо визов доби наказує нові шляхи й вжавішу організовану працю.

Л-ка.

ОЛЕНА ШТОГРИН, Пресова референтка СУА

ПРЕСА МІРИЛО КУЛЬТУРНІСТІ НАРОДУ

У всьому цивілізованому світі кладеться велику вагу на пресу, як найбільш успішний засіб ведення пропаганди, поширювання різних ідей, переводження політичних і суспільних реформ, інформування про все, що торкається життя людини.

Преса це зброя, яка завойовує духа читачів, надає напрям їх думанню, виробляє опінію про різні справи.

Яку велику роль відпрає преса у кожній ділянці життя й яку оцінку має вона в народі, це бачимо в Америці. Не край, чи стейт, але кожне більше місто має кілька щоденників, які розходяться сотками тисяч, нема здається хати, де не було б щоднини газети, а вже рідко бачимо людину, яка вертаючи вечером з праці не неслаб з собою газети.

Газета стала чимось необхідним до життя, як вода, хліб і другі речі.

Попри ці щоденники, яка велика маса всляких журналів і періодичних видань різного змісту і напрямку, які також мають великий обіг.

Кожна школа, парохія, інституція, організація мають свої органи, які виключно служать їх інтересам, виробляють їм прихильників, здобувають місце у громадянстві.

А зважмо, що усі ці видання, хоч як велика їх скількість, знаходять читачів, дістають їх піддержку, так що можуть продовжати своє існування.

Тепер погляньмо у свій бік, чи ми, що стали вже частиною цього культурного американського народу таксамо цінимо свою рідну пресу і дбаємо про її вдержання?

Я звертаюсь головно до нашого жіноцтва, членок СУА в справі нашої жіночої преси, за яку вони так побивались.

Пригадаймо собі з яким трудом ми здобулись на це видання, кілька часу ми стратили на дискусії над пресою на кожній конвенції, почавши від 1937 року. Зразу були це тільки задушевні бажання деяких одиниць, майже неможливі до зреалізування. Та поволі ця ідея зискала щораз більше прихильниць, поведись збірки, які мали свій початок в Детройті так що вже в 1941 р. можна було відкрити в часописі „Америка” свою сторінку під наголовком Вістник СУА. Хоч був він органом СУА, однак членки не були вдоволені бути в комірниім”

Постійний гін, незаспокоєне бажання до осягнення самостійності проявлялось у всіх більших осередках нашої ор-

ганізації. Здавалося, що самостійна преса потрібна для повного душевного вдоволення і заохоти до дальшої праці кожної членки СУА.

Вкінці 1944 році, дійшло до здійснення наших мрій, до завершення кількालітніх змагань. Появилась самостійна газета, орган СУА. „Наше Життя” під редакцією п-ні Олесницької яке стрінулося з великим захопленням жіноцтва. Посипалися привіти, побажання успіху, а що найважливіше — жертви. Здавалось, будучність газети запевнена. Жінки осягнули, чого так завзято добивались, тож знатимуть як дбати про її вдержання.

Однак весь цей ентузіазм тривав не довго. Бачимо у фінансовім звіті СУА.— що коли першого року 1944 жертви на пресовий фонд були \$2,020.70, то в другому, 1945 р., вже тільки \$829.85 жертв прийшло до пресового фонду СУА. Збірки впали, так само оголошення в 1944 — \$313.45 на \$141.00. в 1945, а з самих передплат газета ніяк не вдержиться. Як це пояснити?

Я не входитиму в причини цієї байдужності і чи оправдані вони чи ні, тільки скажу, що газету вдержати мусимо за всяку ціну. „Наше Життя” це одинока самостійна газета українського жіноцтва не тільки на американському континенті, але у всьому світі. Попри свої завдання організаційного органу СУА, вона сповняє важну місію між українським жіноцтвом на скитальщині, висилаємо туди коло 200 чисел. А ми вже нераз чули який там голод на рідне друковане слово, і як радо вони витають кожну газету з Америки. Хочби вже з цієї причини повинні ми її видавати у теперішню хвилину.

Тому я звертаюсь до наших читачок до відділів і членок СУА, щоб вони застановились над долею нашої преси, поспішили з піддержкою, щоб могла вона продовжати своє існування і сповняти свою місію серед українського жіноцтва. От, надходять Великодні Свята, чомуб не прислати писанку для „Нашого Життя”, Чи взагалі знайти якусь іншу нагоду придбання фінансів для пресового фонду.

Ми цю будову почали, ми її хотіли і ми мусимо про неї подбати.

ДЕНЬ УРОДИН ПОЧЕСНОЇ ГОЛОВИ СУА

З нагоди уродин пані Юлії Яремової, почесної голови СУА відбулася гостина в домі солідаризантки, 28 лютого ц. р., на яку крім рідні запрошено також членок Жіночої Грсади від. 1 СУА, Жіночої Помочі, відділ 3 СУА і Жіночої Секції Укр. Демократичного Клубу, відділу 4 СУА, з Нью Йорку.

Пані Юлія Яремова, голова СУА в роках 1925-31, щира, добра мама нашої організації, тишиться любов'ю й глибокою пошаною усіх союзьянок. Всі її знають бо вона була одна з перших піонерок Союзу Українок Америки, головою через 6 років, мала завжди дорадчий голос в Головній Управі, була почесною членкою, а в 1943 стала почесною головою СУА.

З ЛИСТІВ НАШОЇ СЕНІОРКИ

...„Мусимо держатися кріпко плече в плече, як той мур. Всякі непорозуміння, незгоди мусимо полагоджувати між собою, так щоб чужі про них не знали. Не гаразд діється в тій родині, де члени її ходять перед сусідами скаржитися один на одного. Не сміємо давати себе розеднувати на старих і молодих та взаємно параліжувати свою працю. Не є це згідне з інтересами народу. Не вільно нам валити праці одної, щоб починати другу, а ту повалювати задля третьої. Ні, ми маємо удосконалювати розпочате діло і щойно тоді починати друге, коли перше доведене до кінця.

Нам потрібно згідної, простої, творчої, корисної праці!

Ми віримо в живучість нашого народу, в його світле майбутнє, в його величну роль в історії. Ми віримо теж у його добрі прикмети душі, й переконані що ми всі усвідомимо собі, що тільки згода й

Своїм розумним словом і добрим ділом готова допомогти кожній союзьянці що до неї звернеться.

Не дивно проте, що зійшлося багато гостей, яких вона вітала своїм милим усміхом, та просила розгоститися за прегарно зготованим буфетом. Пані Емілія Корнат внесла многоліття шанювній солідаризантці, а в дальшій промові згадала за наших скитальців. На руки К. Пелешок, гості зложили 55 дол., які вислано до Укр. Допомогового Комітету у Філадельфії.

Найсердечніші побажання нашій п. Яремовій. Хай Бог благословить її за все добро яке вона так щедро уділяє. Многих і блажих літ!

Катерина Пелешок.

праця доведе нас до верха бажаної Народної Будівлі.

Добро Батьківщини — найвищий закон!”

Олена Кисілевська

ПЕРЕДПЛАТИ ПРИСЛАЛИ

Олена Швед, Озон Парк, Н. Й.	12
Анна Бодак, Бруклін, Н. Й.	11
Пав. Кульчицька, Вайтстон, Н. Й.	9
Текля Шпак, Філадельфія, Па.	9
Марія Григорєць, Філадельфія, Па.	8
Анна Брудна, Шикаго, Ілл.	6
Ева Хомів, Бронкс, Н. Й.	5
Анна Чорній, Болтімор, Мд.	3
Петронеля Пецох, Честер, Па.	3
Анна Гнатюк, Елизабет, Н. Дж.	3
Розалія Вецаль, Вунсакет, Р. Ай.	2
Марія Ясіньська, Детройт, Міш.	2
Текля Гаврилів, Вудбрідж, Н. Дж.	2
Маланка Міянович, Джерзі Сіті	2

По одній передплаті: Юлія Левкович, Філадельфія; Роз. Мандзік, Клифтон Гайтс; Пелагія Спринг, Оліфант; Марія Хоптяк, Карнегі; Евгенія Українець, Детройт; Марія Демидчук, Бруклін; Юстина Смарш, Бостон; Текля Турська, Пасайк; Анастасія Кочан, Джоліет; Анна Дусаненко, Нью Йорк; Централь Українок Канади, Вініпег; Олена Криль, Шикаго; А. Бражник, Н. Й.; Д. Е. Яндова, Едмонтон, Канада.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ І ЧИТАЙТЕ
„НАШЕ ЖИТТЯ”

Junior League Section

EDITOR, MISS MILDRED MILANOWICZ—151 Hopkins Avenue Jersey City 6, New Jersey

The analogy—have you seen it?

Some see an analogy in the sufferings of Ukraine and Ukrainians; to the impassioned sufferings of Christ before His Resurrection.

Just as the Lord chose One to suffer the sins of man, to bring about the ultimate Triumph of Truth, the Triumph of Good over evil, the Triumph of the wise teachings based on the inherent rights and the dignity of man. Just so, many Ukrainians feel, was their Ukrainian nation chosen to have suffered countless years in political bondage, so that through their suffering one day, the world would gain by their deep relief in the same inherent rights and the dignity of man, embodied in their democratic ideals.

At the time when the disciples of a truly free Ukraine have become disillusioned through false promises of an evil power, when many of them have abandoned hope, seeing the stone of silence and censorship rolled before the tomb of their enslaved kinsmen, let those disciples remember the Miracle of Easter. The disciples of the Prince of Peace were disillusioned by His entombment, but they saw the day, when His Truth triumphed; they were able to sing joyously "Christ is Risen!"

Please God, we may soon sing: "Vzhe Voskresla Ukraina!"

UKRAINIAN PRINCIPAL HEADS FOREIGN LANGUAGE TEACHERS' MEETING

Miss Vera Spikula, Principal of the Academy of the Mother of God at Stamford, Conn., headed the first meeting in Chicago, Ill., at the University of Chicago, on Dec. 27, 1945, of the meeting of the American Association of Teachers of Slavonic and Eastern European Languages. The large attendance of Modern Language Teachers heard Miss Spikula read a paper on **Teaching of Ukrainian in the United States**, prepared by Mr. Michael J. Nagurney.

A second meeting of the AATSEEL (abbreviation for the Teachers' Association), was held at St. Basil's College, Stamford, Conn. Discussed at the meeting were problems of teaching Russian, Polish and Ukrainian in Connecticut schools.

Elections of the Conn. chapter of the AATSEEL were held, in which Countess Catherine Wolkansкая was elected president, Sister Mary Edwina, F.S.S.T., vice-president and Michael J. Nagurney secretary-treasurer.

UKRAINIAN MASS AT ST. PATRICK'S CATHEDRAL

St. George's Choir to Sing

Bishop Ambrose Senyshyn, OSBM, will officiate at a Pontifical High Mass, according to the Ukrainian Catholic Rite, to be celebrated in St. Patrick's Cathedral, New York, Saturday, April

13, at 10 a. m.

His Eminence Francis Cardinal Spellman will preside, with several Bishops of the Latin Rite in attendance.

Bishop Senyshyn will be assisted in celebration of Mass by several priests of various Ukrainian Catholic Orders.

The choir of St. George's Ukrainian Catholic Church of New York, under direction of Mr. Theodore Onufryk, will sing at the Mass. The choir, has recently made two highly-lauded appearances on the Church of the Air radio program, broadcast over the CBS network, from radio station WABC in New York City.

UYOC ALL-STATE CHORUS DEBUT

Proceeds of the Ukrainian Youth of Connecticut All-State Chorus Debut Concert, held on Sunday, March 31, at the Troup Junior High School on Edgewood Avenue, New Haven, Conn., dedicated to Taras Shevchenko, will go the UYOC Scholarship Fund. The UYOC announces two awards this year and hopes that next year the awards will be larger, with a free loan Students Aid Fund to accompany it.

Guest speaker at the concert was Prof. Clarence T. Manning of Columbia University, author of the recent book "Taras Shevchenko: Selected Poems."

Boris Hoptiak directed the chorus, while Mary Burebella was featured soprano soloist.

Mildred Milanowicz

Hayivky

Ukrainian Easter Singing Games

The Ukrainian Easter singing games, "Hayivky," or "Hahilky," "Vesnianky," have their origin in pre-Christian times, when Nature's "resurrection" i. e., the awakening of all life in Spring, after a long, cold tenure of the winter gods' reign, was celebrated with joyous spring festivals. Spring, with its promise of gladness, and of happiness was celebrated then with pagan songs and dances, which were full of allusion to the greening, productive earth, to the warmer sun, the flowing rivers, awakening love, beautiful nature, etc.

With the coming of Christianity, the festivities were aptly applied to celebration of the Resurrection of Christ, with its promise of renewed life and happiness. However, the songs still retained the old pagan allusions to nature and with the onset of political oppression, they also began to contain allusions to historical events, so that "Hayivky" today contain a ~~rich~~ history of the Ukrainian people.

Until World War II, this purely Ukrainian custom of singing and acting out the Easter "Hayivky" was widely practiced, in much the same form, in all Ukraine, except in the regions where it was rigidly suppressed for obvious political reasons. Whenever the games were held, the festivities never failed to attract many foreigners, who often journeyed far to see the festivities.

Picturesque Setting

The games were played in the village churchyard, where the lovely surrounding landscape, the green grass and the picturesque church became a perfect back-drop for the flashing kaleidoscope of color created by the brilliantly colorful dress of the villagers.

The same scene, re-enacted all over the Ukraine, where the "Hayivky" were sung, remains forever in the minds of many an exiled Ukrainian.

It is Easter Sunday afternoon. Its quiet is suddenly dispelled by the incessant clamor of the church-bells, summoning the villagers to the merrymaking in the churchyard.

Excited girls begin to gather there, chattering and impatiently waiting for all the girls to appear. Their animated gesturing sets their many-hued hair-ribbons fluttering and dancing in the breeze. They admire each other's Easter finery, scrutinizing the winter's crop of embroidery. They pretend to ignore the young men, beginning to gather on the

fringe of the crowd. The older people, their faces still mirroring the glory of the morning's Easter services, begin to gather too. They greet each other with a handclasp and the Easter greeting "Christos Voskres," "Christ is Risen." (The handclasp on this day still automatically carries the forgiveness for old differences between neighbors, and imparts the well-wishes for the coming year). The crowds mill around the churchyard, each one nodding and smiling and squinting under the brilliant spring sunshine. The soft spring breezes tumble the cottony clouds across the sky and gently continue to rouse the budding trees from their wintry sleep.

The bells have never ceased their clamorous pealing. The young men now add to the din with the periodic firing of the cannon.

The first song

Suddenly a girl's voice, lifted above the noise of the bells, starts the Easter hymn, "Christ is Risen" and is quickly joined by the other girls in song. Thus the traditional Christian hymn has supplanted the traditional pagan song, which is the next song sung. All join next in singing "Vzhe Vesna Voskresla" — "Now Spring has risen."

The matrons and old men, forming a gallery around the churchyard, which sometimes become critical, sometimes approving, have, left the greensward free for the games. Young men, trying to get some attention from the girls, have begun to build gymnastic pyramids that sometimes reach alarming heights. Children generally make nuisances of themselves by being everywhere at once.

When the girls finish their greeting to Spring, the game-songs begin.

Game sequence from Zbrutch Region

A Ukrainian woman from the Zbrutch River region will never forget a slightest detail from
(Continued on page 5)

НАЙІВКУ

(Continued from Page 4)

this favorite game sequence:

The girls usually start by singing "Ohirochki." In this game, the pattern woven by the weaving line of girls simulates the spiralling twists and knots of the cucumber vine. All the girls hold hands, forming a long single line, which oftentimes became a city block long, and sing:

Ой вийтеся огірочки,
Заки будуть насіяючки,
Щоб ся люди дивували,
Що ся красно повязали.
Ой по горі, по долині,
Щоби було всій родині!
Ой вються огірочки, вють,
У дівчини на подвір'ю мід-вино
пють.

As they sing, the first and second girls at the left-hand end raise their clasped hands to form an arch. The girl at the other end of the line, the "leader," then circles around and leads the whole line under the arch, circling back to her first position. When all have passed through the arch, the second girl "knots" herself, by twisting around, her back to the first girl, and bringing the "arch" down over her own right shoulder. Her left hand is thus crossed over to her right shoulder and is clasping the right hand of the first girl, now at her back. Her own right hand is now raised to form an arch with the third girl. The leader again leads the line through this new arch and when all are through, the third girl "knots" herself. The singing continues until all girls are "knotted" and face the leader. Each thus has her left hand over her right shoulder, holding the right hand of the girl in back. Each one's right hand, naturally is over the right shoulder of the girl in front, clasping that girl's left hand. When all are "tied," the leader faces her "vine" and leads it through weaving steps around the green, until the song ends, and they begin to sing the "Pairing" song.

Іванчику, Білоданчику!
Поплинь, поплинь по Дунайчику.

Та з калинового лугу,
Виведи пару другу.

With the singing of this song, the leader pairs off with the girl next to her. They promenade arm in arm around the entire line, back to the original and stand face to face. Each two proceed to pair off and take their place in the new double line. When the "Pairing Off" is completed, the girls begin the "gate" song:

Воротарю-воротнику!
Вітвори ми воротонька.
Ой щож то ми за пан іде?
Ой щож то ми за дар везе?
Крайнее дитяченько,
Золотее зерняченько.

Each pair forms a double arch

with uplifted joined hands. The first pair drops hands and each runs under all the arches. When they emerge at the other end, they again face each other and build their "Gate." As soon as the first pair has passed under, the second pair "open their gates," and pass through. This simultaneous "opening" of the "gates" at one end and the "closing" at the other continues all around the churchyard, until the girls call a halt and start to sing "Zhuchok" — "Little Beetle."

Ходить жучок по ручині,
А жучиха по ялині.
Грай, жучку, грай,
Тут тобі край.
Ой дайте нам окомота,
Поведем хлопців до болота.
А в болоті хлопці плачуть,
А в золоті дівки скачуть.
Грай жучку, грай небоже,
Най ти Пан Біг допоможе.

At the start of the song, the girls lower their hands and each girl clasps her own right wrist

with her left hand. Then she clasps the left wrist hand of her partner. Her partner does the same. Standing shoulder to shoulder, the pairs thus form a sturdy foot-bridge for the "Little Beetle." The latter is usually a tiny bare-footed girl, who is lifted onto the "bridge" and gleefully walks up and down her wobbly perch.

By this time the girls either rest for the next sequence of games or the young men have grown tired of the lack of attention and have succeeded in disrupting the proceedings by breaking through the girls' line or by forcibly pulling away their girls.

At last, with the waning light, the bright colors take on softer tones. The bells have finally ceased their ringing. The girls and boys pair off and stroll away. Mothers carry off their tired and sleepy offspring homeward, while the men slowly follow, reluctant to end the gladsome day.

The sun gives a last bright wink of approval and slips down to rest. The spring breeze quietly admits the shadows into the churchyard, to hide the trampled grass. The retiring birds, free at last of competition, chirp the last triumphant notes to the symphony of spring:

J. C. JUNIOR LEAGUE SPRING PROGRAM

At the meeting of the Ukrainian Junior League of Jersey City, held on March 22nd, at the International Institute, Bergen Ave., it was announced that the League has applied for a charter from the Ukrainian National Women's League of America; also for membership in the New Jersey State Federation of Women's Clubs.

The committee chosen for the card party to be held on Friday evening, April 12, at the Ukrainian Center, 181 Fleet St., includes the Misses: Nettie and Eva Barna, Miss Anne Kawodhka, Mrs. Marcel Wagner, Mrs. Helen Magura, Mrs. Lee Lotowycz.

Plans were completed for a Mother's Day Program on May 19th, 1946 at the Center. All members will have active parts in the program, which will include a play, folk dances and community singing. A prominent social welfare worker of the city is expected as guest speaker. A representative of the Ukr. Women's Democratic Club will also speak.

Our League assisted in theater collections the week-end of March 23rd for the Red Cross Drive.

Members have volunteered to serve on the ticket committee for the Ukrainian Relief Ball to be held at the Pennsylvania Hotel, N. Y. C., on May 12th. Members are also taking part in the J. C. Philharmonic Society subscription campaign to be launched by a dinner on April 15th at the Fairmount Hotel.

Guests at the meeting were members of the newly re-organized SUA Branch of Newark, N. J., and included: Mrs. A. Strychniewicz, President; Mrs. A. Gienga, vice-president; Mrs. P. Dze-ra, secretary; Miss Babych, of the cultural committee and Miss J. Prysiadny.

Refreshments were served at the close of the meeting

Mrs. Lee Lotowycz,
Publicity Director.

U.N.A. CONVENTION

Of the approximately 400 delegates who attended the 21st convention of the Ukrainian National Association, a Fraternal Order with membership totalling 47,000 the women delegates numbered 45. Another 65 were chosen as alternates by their branches, of which there are 365 in the U. S. and Canada.

SUA Junior Leaguer, Miss Genevieve Zepko, of Akron, Ohio, who held her office of Advisor since 1941, was the youngest advisor ever to be elected to office in the U.N.A.

The convention banquet, held Thursday evening, March 28th, at the convention hotel, featured two noted female musical artists in its entertainment program. They were Miss Donna Grescoe, Canadian violin virtuoso now studying in New York and Miss Olga Lepkova, mezzo soprano, also of New York. Miss Olga Dmyt-

UKRAINIAN WOMEN OF NEWARK REORGANIZE

"United we stand, divided we fall," is a quotation which should be lived up to by all organizations.

The women of four Ukrainian organizations in the city of Newark felt that by putting this quotation to work they believe many minor details could be overcome. Therefore on February 6, 1946, a Grand Special Meeting was called of all members of the "Ukrainian Culture Club," the "Ukrainian Relief Committee," the Ukrainian Red Cross and the "Soyuz Ukrainok," by the officers of these organizations. **At this meeting it was unanimously agreed, that forces should be joined into one unit under the glorious name of "The Soyuz Ukrainok."**

A Social Evening was planned for February 28, 1946, to which the new organization invited Mrs. Maria Demydchuk of Brooklyn and Miss Mildred Milanowicz, of Jersey City.

Mrs. Demydchuk, prominent speaker and active leader in Metropolitan circles, stressed in her address, the importance we, as mothers have played in these critical days, in the complete re-organizations of our own and our children's lives. "By helping others we are helping ourselves," was one statement made by Mrs. Demydchuk, which held a strong meaning for all present.

Miss Milanowicz followed a like trend in her address, but emphasized the importance of "giving our youth a chance to show what they could do under our guidance." "The young people of this community can easily accomplish great and brilliant things for Ukrainians. They need only your earnest request for them to start them. Do just that and you will see the sincerity with which they will work," were Miss Milanowicz's words. She encouraged the forming of Junior Leagues and in that way, to give young girls the opportunity to express their own ideas and to carry them out.

Mrs. Lechtey, representing the United Ukrainian Relief Committee spoke of the great progress they were making in sending relief supplies to the Ukrainian Displaced Persons in Europe.

With leaders as fine as our guests, there are no doubts in our minds that we shall always achieve our goal.

Our Social Evening was a success. The potential members were (Continued on page 8)

riw, pianist, accompanied both artists.

ЗА ДОБРИМ ПРИКЛАДОМ

Читаємо в українській пресі а також довідуємося з листів від рідних і земляків наших які тепер на чужині—скитальщині, про жахливі страхоття які доводилося нашому народові пережити в часі війни під окупацією німців та большевиків.

Кров у жилах стинається на саму згадку цього страшного пекла що вони переживали й дивує нас як могли люди це все видержати. А кому пощастилося якимсь чудом вирватися з того пекла, то живе тепер на чужині в голоді й холоді та страхом насильного повороту "на родину", але не падають духом.

Ось читаємо в найновіших числах "Нашого Життя" що українки в Парижі та Німеччині організуються, засновують Союз Українок. У них все ще й серед крайню невідрадних умовин життя є досить енергії й бажання шукати знову власних шляхів до нового життя, серед нового середовища. Їх ціллю є поширювати ідеологію Союзу Українок, Галичини й Волині, славну традицію його праці, що так чисельно зорганізував і високо підніс гідність української жінки її національну свідомість та культурно-освітний рівень.

Ми не падаємо духом! Віримо в невмирущі сили нашого народу" — пишуть українки з вигнання.

А що ми на це в Америці сестри союзнянки? Чи праця наших сестер на чужині серед злиднів і нужди не заставляє нас до думання та заохоти до більш активної праці у цій вільній країні?

Чи знаєте що я маю на думці поширення організації Союзу Українок Америки. Подивіться тільки в своїй громаді а побачите скільки ще наших жінок не належать до нас, а скільки ще жінок не належать нігде, до жадної української організації. Це ж змарновані сили народу, які тепер повинні бути в організованих рядах СУА і допомогти своєю працею й талантами нашим пострадам за морем.

Возьміть собі за патріотичний обов'язок приєднати хоч одну жінку в місяць до відділу СУА в якому ви є членкою. І в тому відділі ви подбайте щоб праця в ньому велася програмово за вказівками Централі СУА. На те не треба бути аж в уряді. Кожна рядовичка може цього домогтися на зборах, подати добру думку, подбати, допомогти її виконати. Так робить кожна одиниця свідомо своїх прав, й ціллі своєї організації.

В Америці є чимало Українок з середньою а то й вищою освітою, але не бачимо їх в активних рядах союзнянок, їх ха-

та скраю. Колиб усі наші інтелегентні сили стали в ряди СУА, або ті що вже є членками стали більш активними, яку велику силу ми створилиб. Перегляньмо тільки склад урядів Союзу Українок в Парижі, а побачимо там докторки, вчительки, письменниці, журналістки, а певно чимало їх працює як рядовички. Вони дають своє багатство ума і духа для неоспіваного але тяжкого, героїчного праці для свого народу.

За прикладом їх ми повинні йти. Наша ідея ясна, наша ціль висока. Поможім двинути нашу організацію на висоту, яка їй по традиції належить. Вписуймо своїх дочок, похрестниць, сестрінок і знайомих. Вписуймо молодь до своїх відділів або творім молодечі відділи СУА, щоб було кому перебрати нашу працю коли нас нестане.

Також поширюймо "Наше Життя", бо це добуток нашої жінки, це її багатство. Кожна жінка знайде там багато що їй пригодиться: різні новини, поважні статті, реферати які можна вжити на культурно-освітні вечорі, звіти діяльності відділів, домашні й куховарські поради. "Наше Життя" заслуговує щоб його підперти й поширювати між нашим жіноцтвом і всіми громадянами. Фінансова підтримка постійна і щедра далаб можливість нашій газеті виходити частіше. Ми подбаймо щоб так сталося.

Отже нехай ідейна праця наших сестер на скитальщині, буде для нас прикладом і заохотою до більш активної й успішної праці в рядах Союзу Українок Америки, для добра і слави українського народу.

Анна Чорній,
Болтімор, Мд.

УКРАЇНСЬКІ СКИТАЛЬЦІ

(Продовження зі сторони 2-ої).

сади Христової моралі, маючи в серці любов до своєї батьківщини, кермовані словами національного пророка Тараса Шевченка, українські скитальці не схилять покійно свого чола, і не піддадуться добровільно ворогові. Вони терплять і вірять, що: „Порвуться пута віковії” і ця віра їх держить. Вона в них сильна, бо і на скитальщині вони не розгубилися. Ведені силою патріотизму, вони лучаються, творять свій гурт, українське життя. Вони живі і жити хочуть, а ворог хоче задавити це українське життя.

Однак життя показує щось іншого. Українці мають християнську мораль а москаль її не має. Колиб мав — не вбивавби невинних людей, і не

30-СТАРОВОГО КРАЮ

Що діялося в Хлівчанах і сусідних селах, равського повіту

На адресу "Нашого Життя" прийшов з Белгії лист для п. Марії Душної, голови 10 відділу СУА в Оліфанті, який вона передала до поміщення. Подаємо цей лист без змін.

Ромзе, 29. 1. 1946

Дорога Землячко!

З великою радістю вчитався Ваше прізвище у списку делегаток на 7 конвенцію С.У.А. від відділу 10, Оліфант, Па. у 12 ч. „Нашого Життя” Я пізнав доразу, що Ви мусите бути з Хлівчан, бо там було багато Душних і наші люде працювали в Америці — якраз в Оліфанті.

Там був перед першою світовою війною мій батько, його брат Яким, і багато інших наших людей. Батько вернув перед першою світовою війною до Хлівчан, а стрийко Яким повернув аж у 1930 р.

Нераз мені розказував мій пок. батько про чудову країну

прабывби їх, а давби їм жити і розвиватись. Українці мають геніяльного народного провідника, дарма, що москалі вмістили його статую поміж своїх письменників. Вони його не зсоветизують, це тільки холодна статуя, а його могуті слова, його віщий дух, на сторожі українського життя.

І настане той час, що всі терпіння наших скитальців минуться і правда побідить. Бо нема, нема у всесвіті такого, щоб побідила неправда!

Ми тут в Америці, глибоко відчуваємо недолю наших рідних братів, і радіб розважити та потішити їх в горю. Тому з Воскресенням Христовим, з надходячими Великодніми Святами, памятаймо за наших скитальців, памятаймо, що нашим обов'язком є, допомогти їм не тільки розрадою, словами, спочуванням, але треба теж зложити грошеву жертву для них і допомогти їм таким чином та влекшити їх гірку долю.

Вам, дорогі брати і сестри, яких незavidна доля розкинула по всіх закутках Європи, а то й до цілому світу, — в день Воскресення, з глибини наших сердець бажаємо, щоб ви усі щасливо перебули це лихоліття й щасливо вернулись на рідну землю, під свою родинну стріху. І там, на освободженій від москаля Україні, під звуки Воскресних дзвонів, заспівали грімко та радісно — Христос Воскрес!!

Ч.

добробуту, права й свободи — Америку. Привіз був з собою і гарні книжки й календарі Провідіння, що збереглись у нас дома аж до останніх днів.

Так щож — у нас все війни, кров, смерть і руїна. Родину Душних, Пилипа й Петра — з усіми фаміліянтами, вивезли Совіти на Сибір іще в 1940 р. Вивезли й других, як Черкавські, Хомини, Мого батька і 17. других громадян увязнили совіти і вони всі погинули в тюрмі у Львові 1941 р. Ви бачили може на фільмах в Америці ті трагічні тюрми, бо американські журналісти, були в 1941 р. у Львові і те все сфільмували. Тоді ще Америка не воювала з Німеччиною.

Як прийшли Німці, то всі Поляки з Хлівчан, Хоронова, Брукенталю і округи, записались на Німців. Зайняли всі уряди, посади і нищили нас як могли, через арешти, конфіскацію майна. Ті Поляки, що були в урядах, попірали і творили банди по лісах. Банди вбивали свідомих людей, палили села, дітей кидали живцем у студні, люди гинули як мухи. Кого не вивезли німецькі посіпаки силою на роботи до Німеччини (де наші хлопці і дівчата, голі й голодні, конали по ляграх, або гинули від бомб у війні) той мусів утікати в ліси і кришитись перед польськими бандами. Гештапо й поліція німецька всі то були ляхи, а комендантами Німці. Ревізії за зброєю, арешти за контингент (здача збіжжя) розстріли прилюдні — ось що нам дали Німці й ляхи.

Треба знати, що в Галичині Німці всю майже владу дали в руки Полякам, а на польські землі посілали „дурних” Українців на посади поліцаїв. І так руками одних, нищили других, сіяли ненависть, а зібрали бурю, розгром ганебний — який їм правно належався. З Хлівчан згнуло за Німців 25 свідомих юнаків, Поляки вбили коло 30 осіб. А решту викинують совіти.

Напишіть мені, дорога Землячко, як живете, пришліть Вашу фотографію — це мені скитальцеві, що страгив все; батька, маму, 3 сестри і 1 брата — буде велика радість.

Не гнівайтесь, що до Вас написав, але до свого односельчанина — тягне мене все серце — деб я його не стрінув. Ха й Бог Вам благословить у праці і бажаю Вам щастя, здоровля і „Многая Літа” — Ваш у Христі Ісусі

Підпис....

